

Štvrtá nedeľa cez rok B

Mk 1, 21 – 28

31. január 2021

Milé sestry a bratia v Kristovi

Dejiny sa nezvyknú odvíjať rovnomerne, skôr ich vnímame cez rôzne skoky, výraznejšie udalosti. (Zdá sa, že taký skok prežívame aj my dnes, ale povedať to bude možné až z určitého odstupu.) Ešte viac ako udalosti vytvárajú dejiny ľudia, ktorí prinášajú niečo nové, a rovnako dejiny píše aj spoločnosť, keď sa jej podarí objaviť nové možnosti, pomocou ktorých ľudia viac nájdu samy seba, možnosti novej identity. Hlad po novom vzniká najmä tam, kde to staré už prestáva, či prestalo fungovať.

S ambíciou nového začiatku vstúpilo do dejín aj kresťanstvo. Evanjelista Marek si v mene svojich čitateľov pochádzajúcich z antického, nežidovského prostredia kladie otázku, kto je Ježiš Kristus. V evanjeliu zaznieva po uzdravení posadnutého otázka: „Čo to je? Nové učenie a akú moc má: aj nečistým duchom prikazuje a poslúchajú ho.“

Ježišove uzdravenia okrem reálneho mali vždy aj symbolický význam, ktorý presahoval konkrétnu osobu uzdraveného. Boli symbolickým odkazom na možnosť uzdravenia pre každého, kto prichádza s Ježišom do intenzívnejšieho kontaktu – aj napriek časovému odstupu storočí. Ježišov život, jeho účinkovanie znamenali pred 2000 rokmi dejinný prelom, vznik kresťanstva priniesol novú identitu človeka. Mnohí sa preto pýtajú, či podobný nový začiatok, reštart kresťanstva a reštart kresťanstvom nie je možný aj dnes? Pritom svet ani kresťanstvo sa dnes nenachádzajú v dobrom stave, čo naznačuje aj diagnostika posledných pápežov, ktorí hovorili o potrebe novej evanjelizácie.

Moderný svet vznikol aj ako reakcia na nedostatky kresťanstva. Ľudia dlho hľadali najúčinnjšie, najefektívnejšie usporiadanie, snažili sa, aby svet „fungoval“ optimálne, aby všetko bolo zariadené čo najúčelnejšie. Voči nepredvídaným udalostiam moderná doba založila poisťovne, smrť sme zo života vytesnili úplne. Ukázalo sa, že vplyvom takéhoto myslenia sa nám zo života vytratila úcta – k prírode, k stvoreniu, k zdraviu, k životu a nakoniec aj k druhému človeku. Popretáhali sa väzby, ktoré dlho ľudí spájali a vytvárali zväzky solidarity. Namiesto toho nastúpil zákon účelnosti – aj vo vzťahoch. Ba dokonca aj my kresťania sme podľahli tomuto zmýšľaniu, podobnými okuliarmi sme sa aj my začali pozeráť na Ježiša, na život, na náboženstvo.

Tak vzniká otázka, kde nájsť to lepšie „ja“ v človeku, aby sme znovu vedeli vidieť v druhom človeku blížneho – brata, sestru. Asi nebude stačiť, ak sa prispôbime mysleniu sveta a popri tom budeme prosieť Ježiša, aby on spravil svet lepším. Ani samotná kritika moderného sveta nestačí, hoc by bola presná. (Symbolicky povedané posadnutému z dnešného evanjelia správne poznanie nechýbalo: „viem kto si: svätý boží,“ ale zároveň dodáva: „čo ťa do nás?“ Poznanie samo o sebe teda nestačí.)

Skôr je potrebné hľadať nový spôsob zaobchádzania so svetom. S Ježišom nájsť nový prístup k druhému človekovi. Nestavať len na holom živote, ale s Kristom hľadať aj niečo viac, hlbší život. Filozof Michel Foucault hovorí, že človek niekedy potrebuje zmenu miesta, aby našiel novú identitu – najmä v krízovej situácii. Ako príklady uvádza vojenčinu u mladých mužov, či svadobnú cestu novomanželov. V súčasnosti sme sa v rámci karantény skoro všetci dostali na nové miesto – home-office, home-schooling, home-praying... Kríza by nám teda mohla paradoxne pomôcť pri hľadaní

novej identity. Záleží na nás, ako ju využijeme: či sa budeme snažiť len čo najskôr vrátiť k povrchnému prežívaniu zaisteného života, alebo sa naučíme nanovo prežívať sami seba, v istom zmysle meditovať svoj život.

Niečomu takému nás už pred 2000 rokmi učil Ježiš Kristus. Pokúsme sa ho nanovo vnímať.